

Konradi & Bushakevitz –Fauré, Ginastera, Montsalvatge, Obradors i Schubert

Palau Grans Veus

Dijous, 22 de febrer de 2024 – 20 h

Sala de Concerts

En co-producció amb:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Katharina Konradi, *soprano*

Ammiel Bushakevitz, *piano*

I part

Franz Schubert (1797-1828)

Die Sterne, D. 939

Im Abendrot, D. 799

Lied der Anne Lyle, D. 830

An den Mond, D. 296

An mein Herz, D. 860

Gabriel Fauré (1845-1924)

Le papillon et la fleur, op. 1/1

Mandoline, op. 58/1

Chanson d'amour, op. 27/1

Les berceaux, op. 23/1

Notre amour, op. 23/2

Alberto Ginastera (1916-1983)

Cinco canciones populares argentinas, op. 10

Chacarera

Triste

Zamba

Arrorró

Gato

II part

Franz Schubert

Guarda, che bianca luna, D. 688/2

Nacht und Träume, D. 827

Ständchen, D. 957/4

Fischerweise, D. 881

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Cuba dentro de un piano

Punto de habanera

Chévere

Canción de cuna para dormir a un negrito

Canto negro

Ferran Obradors (1897-1945)

De Canciones clásicas españolas

Coplas de Curro Dulce, vol. 1 núm. 7

El molondrón, vol. 4 núm. 2

Polo del contrabandista, vol. 3 núm. 5

Del cabello más sutil, vol. 1 núm. 6

El vito, vol. 3 núm. 6

Aquest concert té una durada de:

Primera part, 45 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#lied #jovestalents

Poema

Paradísia

La por no sap qui ets
desconeix el desig de les mans,
l'infinit de les ardències,
la quietud dels teus estanys,
la virtut amortallada dels teus regnes,
les alzines negres que enfosquen
tots els llacs, totes les lluernes.

Som fruits i espines de temps
dintre l'aigua que fumeja
en el foc a dins del foc
entre espectres i tenebres.

Una forma de bellesa
viva en la foscor.

Lluny de la temença.

Laia Llobera

Paradísia (2023)

Comentari

Cent anys i escaig, dos continents. Aquesta és la proposta dels intèrprets aquest vespre, un recorregut variat per les cançons de compositors d'estils molt diferents.

A l'origen hi ha Schubert, ell obre pas al lied romàntic. El recital s'inicia i es reprèn després de la pausa amb una selecció de peces seves que són, gairebé totes, *Nocturns*. La nit empara moments d'espiritualitat, com *Im Abendrot* o *Nacht und Träume*, i empara també paraules d'amor, com les de la serenata més cèlebre, *Ständchen*. En aquests dos grups de nou cançons en total trobem, però, a més d'aquestes obres mestres ben conegudes, peces menys interpretades en les quals paga la pena que ens aturem amb una mica més de detall.

És el cas d'*An den Mond*, el segon lied que Schubert va escriure a partir d'un mateix poema de Johann Wolfgang Goethe. Si el primer és fàcil de reconèixer per la melodia lleugera, que ens parla d'una nostàlgia serena, el que escoltarem avui, compost uns mesos més tard, es caracteritza pel recolliment (a la mateixa època Schubert escriuria dos *lieder* més amb el títol *An den Mond* a partir de sengles poemes de Ludwig Höltz). *Guarda, che bianca luna* és la segona de les quatre *canzone* que Schubert hauria escrit a petició d'una amiga; per complaure Franziska Roner, el compositor va fer una de les poques concessions a l'estil italià de moda llavors a Viena.

Finalment, *Lied der Anne Lyle* és una de tantes petites joies schubertianes que encara hem de recuperar per al repertori. El text original anglès, d'Andrew MacDonald, està inclòs en la novel·la *A legend of Montrose* de Walter Scott. Anne, el personatge que la canta, ens fa pensar en la Mignon de Goethe: una jove d'edat indefinida, segrestada quan era petita, amb una complicada història familiar i amb un caràcter meditatiu que es reflecteix a la música de Schubert.

A l'últim terç del segle XIX feia eclosió la *mélodie* a França, i Gabriel Fauré va ser-ne una de les figures principals. Les cinc cançons triades pels intèrprets, des de la primera obra publicada pel compositor, la deliciosa *Le papillon et le fleur*, fins a l'exultant *Notre amour*, són representatives de l'esperit lleuger i feliç que va caracteritzar les seves *mélodies* durant unes quantes dècades. Totes, excepte una, *Les berceaux*, la primera cançó de bressol que escoltarem durant el concert. Aquesta *mélodie*, atípica en el seu context, transmet l'angoixa de les dones dels mariners quan els acomiaden amb les criatures a coll, incapaces de lluitar contra una rival tan irresistible com la mar.

Per acabar la primera part del recital, situats ja a mitjan segle XIX, arribarà la primera aproximació al folklore, les *Cinco canciones populares argentinas* d'Alberto Ginastera. Malgrat que la seva obra per a veu i piano és breu, la trobem amb certa freqüència a la programació, especialment aquest cicle. El compositor tenia vint-i-set anys quan el va compondre, i estava immers en el seu primer període compositiu, el nacionalisme objectiu. Durant aquesta etapa s'inspira en la música tradicional del seu país, la recupera i la cita a les seves obres; és el cas d'aquestes cinc cançons, extretes del *Cancionero popular argentino*, els textos de les quals parlen, sobretot, d'amor. El recull s'obre i tanca amb dues danses de caràcter viu, la "Chacarera" i el "Gato"; entremig trobem un lament d'origen *gaucho*, "Triste"; una altra dansa, la sensual "Zamba", i la segona cançó de bressol del vespre, "Arroró".

Ja a la segona part, i després de Schubert, escoltarem la tercera cançó de bressol, entorn de la qual s'articula l'obra *Cinco canciones negras*, contemporànies de les de Ginastera. Arran de la repercussió de l'estrena de la "Canción de cuna para dormir a un negro", Xavier Montsalvatge va decidir escriure un tríptic: la "Canción de cuna..." quedaria envoltada per una cançó de melodia enèrgica per començar, "Chévere", i una vistosa i alegre per acabar, "Canto negro", totes dues amb poema del poeta cubà Nicolás Guillén. Un poema de Nèstor Luján es va afegir al grup, "Punto de habanera", i finalment Montsalvatge va reequilibrar el conjunt amb una cançó a partir d'un poema de Rafael Alberti, "Cuba dentro de un piano". Tot va anar tan de pressa que les *Cinco canciones negras* es van estrenar pocs mesos després de l'estrena de la cançó de bressol, el 14 de juny de 1945; els ritmes antillans i les imatges poètiques van fer que les primeres cançons de Montsalvatge, que les va compondre als trenta-tres anys, esdevinguessin amb el temps la seva obra més coneguda.

El programa del recital acaba amb una selecció de les *Canciones clásicas españolas* de Ferran Obradors; reconegut director d'orquestra i autor de diverses sarsueles i obres orquestrals, els quatre reculls de cançó que va publicar entre el 1921 i el 1941 són pràcticament les úniques obres seves que es programen. Obradors va triar els textos de les vint-i-tres cançons de cançoners com ara el *Cancionero Musical de Palacio* (el qual havia estat la font, anteriorment, de *lieder* de Robert Schumann o Hugo Wolf); alguns d'autors anònims, com les “Coplas de Curro el Dulce”, “El vito” o la ben coneguda “Del cabello más sutil”, i d'altres d'autors identificats, com “Polo del contrabandista”, del tenor i pedagog Manuel García. Els acompanyaments de les cançons, de considerable dificultat per al pianista, realcen el caràcter més típic i popular de la música amb un estil personal i imaginatiu.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical

Palau de la Música Catalana

Un 2024 de cites imprescindibles

Javier Camarena

Rèquiem de Brahms
amb Balthasar Neumann
& Thomas Hengelbrock

Rinaldo de Händel

L'incoronazione di Poppea de Monteverdi

Sol Gabetta & Bertrand Chamayou

Sara Blanch & Albert Guinovart

Vadim Repin & Nikolai Lugansky

Passió segons sant Mateu
amb Christoph Prégardien

Passió segons sant Joan
amb Jordi Savall

Yuja Wang

I més de 100 concerts!

Consulta la programació a
palaumusica.cat

Biografies

Katharina Konradi, soprano

©Simon Pauly

Va néixer a Bishkek (Kirguizstan) i és la primera soprano d'aquest país que té una carrera internacional com a cantant de lied, concert i òpera. Va debutar com a Ännchen (*Der Freischütz*) a la Staatsoper d'Hamburg el 2018 i des de llavors ha estat membre del seu cos estable. També ha cantat, per exemple, a la Semperoper de Dresden (2018-19) com a Zdenka (*Arabella*), al Festival de Bayreuth (2019 i 2021) com a jove pastor (*Tannhäuser*) i noia flor (*Parsifal*), i a la Bayerische Staatsoper de Múnic (2020-21 i 2021-22) com a Sophie (*Der Rosenkavalier*) i Susanna (*Le nozze di Figaro*). Fa recitals regularment a la Schubertiada, a la Schubertiade a Hohenems-Schwarzenberg i al Wigmore Hall de Londres, i n'ha fet també a la Philharmonie de Colònia i a la Pierre Boulez Saal de Berlín.

Ammiel Bushakevitz, piano

©Florian-Huber

Nascut a Jerusalem, va començar a tocar el piano als quatre anys. Apassionat per la cançó poètica des de molt jove, és reconegut internacionalment com un dels millors acompanyants de la seva generació i actua habitualment en auditoris destacats d'Europa, Amèrica del Nord, Àfrica, Àsia i Austràlia. Va començar els seus estudis a Sud-àfrica, on va créixer, i va estudiar després a la Hochschule für Musik und Theater Felix Mendelssohn Bartholdy de Leipzig i al Conservatori Nacional de Música de París. És guanyador de nombrosos concursos, incloent-hi el del Wigmore Hall a Londres o de l'Hugo-Wolf-Akademie de Stuttgart. És un dels últims estudiants privats de Dietrich Fischer-Dieskau i col·labora amb Thomas Hampson a l'Acadèmia de Lied de Heidelberg. A més de les seves activitats com a pianista, també es dedica a la musicologia i està especialitzat en la investigació sobre Schubert i Wagner.

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Die Sterne – Les estrelles

Text de Karl Gottfried von Leitner (1800-1890)

Wie blitzen die Sterne
So hell durch die Nacht!
Bin oft schon darüber
Vom Schlummer erwacht.

*Que clares brillen
les estrelles de la nit!
M'han despertat sovint
del meu son.*

Doch schelt' ich die lichten
Gebilde d'rum nicht,
Sie üben im Stillen
Manch heilsame Pflicht.

*Però no censuro
per això llurs llunts senyals,
car fan en silenci
moltes obres sanitoses.*

Sie wallen hoch oben
In Engelgestalt,
Und leuchten dem Pilger
Durch Heiden und Wald.

*Mentre bateguen allà dalt
amb angèlica figura,
il·luminen el pelegrí
pels boscos i pels prats.*

Sie schweben als Bothen
Der Liebe umher,
Und tragen oft Küsse
Weit über das Meer.

*Suren pertot arreu
com a missatgers d'amor,
i sovint porten besades
més enllà dels oceans.*

Sie blicken dem Dulder
Recht mild in's Gesicht,
Und säumen die Thränen
Mit silbernem Licht.

*Miren dolçament
la cara del malaurat,
i fistonegen les llàgrimes
amb llum de plata.*

Sie weisen von Gräbern
Gar tröstlich und hold
Uns hinter das Blaue
Mit Fingern von Gold.

*I mostren les tombes
amb confiança i dolçor,
en les nits blaves,
amb els seus dits d'or.*

So sei denn gesegnet
Du strahlige Schar!
Und leuchte mir lange
Noch freundlich und klar.

*Sigues, doncs, beneïda,
brillant munió!
I lluu per a mi clara i amable
encara molt de temps.*

Und wenn ich einst liebe,
Sei hold dem Verein,
Und euer Geflimmer
Laßt Segen uns sein.

*I si un dia estimo, mira propici
l'aparellament,
i que els teus centelleigs
ens beneeixin!*

Im Abendrot – Al capvespre

Text de Karl Lappe (1773-1843)

O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden
strahlet!
Wenn dein Glanz
herniederfällt,
Und den Staub mit Schimmer
malet;
Wenn das Rot, das in der
Wolke blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!

*Oh, que bonic és el teu món,
Pare, que relluu daurat!
Quan baixa la teva resplendor
i pinta amb reflexos el polsim;
quan la vermellor que brilla en
els núvols
declina en la meva tranquil·la
finestra.*

Könnt' ich klagen, könnt' ich
zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon allhier.
Und dies Herz, eh' es
zusammenbricht,
Trinkt noch Glut und schlürft
noch Licht.

*Puc queixar-me? Puc vacil·lar?
Errar-me sobre Tu o sobre mi?
No, vull portar el teu cel
aquí al meu pit.
I aquest cor, abans no defalleixi,
beurà encara del teu ardor i
gustarà de la teva llum.*

Lied der Anne Lyle – Cançó d'Anne Lyle

Text d'Andrew Macdonald (1757-1790), versió alemanya
de Sofie May (1788-1827)

Wärst du bei mir im
Lebenstal,
Gern wollt' ich alles mit dir
teilen;
Mit dir zu flieh'n wär' leichte
Wahl,
Bei mildem Wind, bei
Sturmes Heulen.

*Si estiguessis amb mi a la vall
de la vida,
m'hauria agradat compartir-ho
tot amb tu;
no hauria mai dubtat de fugir
amb tu,
tant en vents suaus, com en
fragoroses tempestes.*

Doch trennt uns harte
Schicksalsmacht
Uns ist nicht gleiches Loos
geschrieben.
Mein Glück ist, wenn dir
Freude lacht
Ich wein' und bete für den
Lieben.

Es wird mein töricht' Herz
vergeh'n
Wenn's alle Hoffnung sieht
verschwinden
Doch soll's nie seinen Gram
gesteh'n,
Nie mürrisch klagend ihn
verkünden.

Und drückt des Lebens Last
das Herz,
Soll nie den matten Blick sie
trüben,
So lange mein geheimer
Schmerz
Ein Kummer wäre für den
Lieben.

*Però la força d'un destí cruel ens
separà,
ben diferenciats eren els nostres
fats!
Que sigui la teva joia, per a mi
n'hi ha prou
a plorar i pregar pel que jo
estimo.*

*Les angoixes que sentirà aquest
cor embogit
quan veig desaparèixer tota
esperança,
no les revelaran ombrívols
brogits,
ni tan sols els meus propis
murmuris egoistes.*

*I si el pes de la vida em pren el
cor,
no m'ha d'enterbolir mai la
mirada,
si el meu secret dolor
pot afligir l'estimat.*

An den Mond – A la lluna

Text de Johann Wolfgang Goethe (1749-1832)

Füllest wieder Busch und Tal
Still mit Nebelglanz,
Lösest endlich auch einmal
Meine Seele ganz.

Breitest über mein Gefild
Lindernd deinen Blick,
Wie des Freundes Auge, mild
Über mein Geschick.

*Omple de nou el bosc i la vall
amb el fulgor tranquil de la
boira,
i per una vegada, obriràs per fi
la meva ànima totalment.*

*Estén la teva mirada mitigant
sobre els meus camps,
dolça com els ulls de l'amic
sobre el meu destí.*

Jeden Nachklang fühlt mein
Herz
Froh- und trüber Zeit,
Wandle zwischen Freud' und
Schmerz
In der Einsamkeit.

*Cada record omple el meu cor
d'hores joioses i grises;
camino entre alegries i penes,
en la solitud.*

Fließe, fließe, lieber Fluß!
Nimmer werd' ich froh,
So verrauschte Scherz und
Kuß,
Und die Treue so.

*Corre, corre, estimat riu!
mai estaré content;
es varen perdre bromes i petons,
i també la fidelitat.*

Ich besass es doch einmal,
Was so köstlich ist!
Dass man doch zu seiner
Qual
Nimmer es vergisst.

*Però jo tenia una vegada
això que és tan deliciós!,
i que, pel meu turment,
mai no podré oblidar.*

Rausche, Fluss, das Tal
entlang,
Ohne Rast und Ruh,
Rausche, flüstere meinem Sang
Melodien zu,

*Murmura, riu, al llarg de la
vall,
sense descans ni repòs,
murmura, xiuxiueja
les melodies dels meus cants.*

Wenn du in der Winternacht
Wütend überschwillst,
Oder um die Frühlingspracht
Junger Knospen quillst.

*Quan en la nit d'hivern
et desbordis furiós,
o quan en l'esplendor
primaveral
reguis les tendres poncelles.*

Selig, wer sich vor der Welt
Ohne Hass verschliesst,
Einen Freund am Busen hält
Und mit dem genießt,

*Beneïda la que, sense odi,
es guarda del món,
conserva un amic contra el pit
i gaudeix amb ell.*

Was, von Menschen nicht
gewusst
Oder nicht bedacht,
Durch das Labyrinth der
Brust
Wandelt in der Nacht.

*La que, sense saber-ho els homes,
o sense pensar-ho,
a través del laberint del pit,
camina en la nit.*

An mein Herz – Al meu cor

Text d'Ernst Schulze (1789-1817)

O Herz, sei endlich stille!
Was schlägst du so unruhvoll?
Es ist ja des Himmels Wille,
Dass ich sie lassen soll.

*Oh, cor! Estigues tranquil d'una
vegada!
Per què bategues tan inquiet?
És la voluntat del cel
que hagi de deixar-la.*

Und gab auch dein junges
Leben
Dir nichts als Wahn und Pein;
Hat's ihr nur Freude gegeben,
So mag's verloren sein!

*I encara que la teva curta vida
només t'ha donat desenganys i
penes,
si a ella li ha portat alegries,
deixa que per a tu s'hagi perdut.*

Und wenn sie auch nie dein
Lieben
Und nie dein' Liebe verstand,
So bist du doch treu
geblieben,
Und Gott hat's droben
erkannt.

*I encara que ella no entengués
mai
el teu amor i el teu sofrir,
li has estat sempre fidel,
i Déu ho sap allà dalt.*

Wir wollen es mutig ertragen,
So lang nur die Träne noch
rinnt,
Und träumen von schöneren
Tagen,
Die lange vorüber sind.

*Ho suportarem amb valentia,
mentre les llàgrimes vagin
caient,
i somniarem dies més bells,
passats ja fa molt de temps.*

Und siehst du die Blüten
erscheinen,
Und singen die Vögel umher,
So magst du wohl heimlich
weinen,
Doch klagen sollst du nicht
mehr.

*I si veus aparèixer les flors,
i si canten els ocells al voltant,
plora, si vols, furtivament,
però no t'has de lamentar més.*

Geh'n doch die ewigen Sterne
Dort oben mit goldenem
Licht
Und lächeln so freundlich von
ferne,
Und denken doch unser nicht.

*Car les eternes estrelles
brillaran amb la seva llum
daurada,
somrient amables des de la
llunyania,
i sense pensar per res en
nosaltres.*

Gabriel Fauré (1845-1924)

Le papillon et la fleur – La papallona i la flor

Text de Victor Hugo (1802-1885)

La pauvre fleur disait
au papillon céleste:
Ne fuis pas!
Vois comme nos destins
sont différents.
Je reste, tu t'en vas!
Pourtant nous nous aimons,
nous vivons sans les homes
Et loin d'eux,
Et nous nous ressemblons,
et l'on dit que nous sommes
Fleurs tous deux!

Mais, hélas! l'air t'emporte
et la terre m'enchaîne.
Sort cruel!
Je voudrais embaumer
ton vol de mon haleine
Dans le ciel!
Mais non, tu vas trop loin!
Parmi des fleurs sans nombre
Vous fuyez,
Et moi je reste seule
à voir tourner mon ombre
À mes pieds.

Tu fuis, puis tu reviens;
puis tu t'en vas encore
Luire ailleurs.
Aussi me trouves-tu
toujours à chaque aurore
Toute en pleurs!
Oh! pour que notre amour
coule des jours fidèles,
Ô mon roi,
Prends comme moi racine,
ou donne-moi des ailes
Comme à toi!

*La pobra flor deia
a la papallona celestial:
No fugis!
Mira com diferents
són els nostres destins!
Jo resto, tu te'n vas!
I amb tot, ens estimem,
vivim sense els homes
i lluny d'ells,
i ens assemblem,
i es diu que som
flors totes dues!*

*Però, ai!, l'aire se t'emporta
i la terra m'encadena.
Sort cruel!
Voldria embalsamar
et teu vol amb el meu hàlit
en el cel!
Però no, vas massa lluny!...
entre les flors innombrables,
fuges,
i em quedo sola veient
girar la meua ombra
als meus peus.*

*Te'n vas, i després tornes;
i encara tornes a marxar lluny
a lluir.
I em trobes
sempre cada aurora,
plena de plors!
Oh!, perquè el nostre amor
produeixi dies ideals,
reina meua,
agafa arrels com jo,
o dona'm ales
com tu!*

Mandoline – Mandolina

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

Les donneurs de sérénades Et les belles écouteuses Échangent des propos fades Sous les ramures chanteuses.	<i>Els cantors de serenates i les belles oients intercanvien paraules insípides sota els ramatges sonors.</i>
C'est Tircis et c'est Aminte, Et c'est l'éternel Clitandre, Et c'est Damis qui pour mainte Cruelle fait maint vers tendre.	<i>És Tirsis i és Aminta, i és l'etern Clitandre, i és Damis que, cruel per a algunes, fa versos tendres per a altres.</i>
Leurs courtes vestes de soie, Leurs longues robes à queues, Leur élégance, leur joie Et leurs molles ombres bleues	<i>Llurs curts geys de seda, els ròssecs de llurs llargs vestits, llur elegància, llur joia, i llurs flonges ombres blaves</i>
Tourbillonnent dans l'extase D'une lune rose et grise, Et la mandoline jase Parmi les frissons de brise.	<i>s'agiten en l'èxtasi d'una lluna rosa i grisa, i la mandolina murmura entre els tremors de la brisa.</i>

Chanson d'amour – Cançó d'amor

Text d'Armand Silvestre (1837-1901)

J'aime tes yeux, j'aime ton front, Ô ma rebelle, ô ma farouche, J'aime tes yeux, j'aime ta bouche Où mes baisers s'épuiseront.	<i>Estimo els teus ulls, estimo el teu front, oh, la meva rebel, la meva esquívola, estimo els teus ulls, estimo la teva boca, on es consumiran els teus besos.</i>
J'aime ta voix, j'aime l'étrange Grâce de tout ce que tu dis, Ô ma rebelle, ô mon cher ange, Mon enfer et mon paradis!	<i>Estimo la teva veu, estimo l'estranya gràcia de tot el que dius, oh, la meva rebel, oh, àngel estimat, mon infern i mon paradís!</i>

J'aime tout ce qui te fait belle,
De tes pieds jusqu'à tes
cheveux,
Ô toi vers qui montent mes
vœux,
Ô ma farouche, ô ma rebelle!

*Estimo tot el que et fa bella,
des dels teus peus fins als teus
cabells,
oh, cap a tu s'eleven els meus
anhels,
oh, la meva esquívola, la meva
rebel!*

Les berceaux – Els bressols

Text de Sully Prudhomme (1833-1907)

Le long du quai les grands
vaisseaux,
Que la houle incline en
silence,
Ne prennent pas garde aux
berceaux
Que la main des femmes
balance.

*Els grans vaixells al llarg del
moll,
que la maror inclina en silenci,
no prenen esment dels bressols
que gronxen les mans de les
dones.*

Mais viendra le jour des
adieux,
Car il faut que les femmes
pleurent,
Et que les hommes curieux
Tendent les horizons qui
leurrent.

*Però arribarà el dia dels adeus,
car cal que les dones plorin,
i que els homes curiosos
temptin els horitzons que els
entabanen.*

Et ce jour-là les grands
vaisseaux,
Fuyant le port qui diminue,
Sentent leur masse retenue
Par l'âme des lointains
berceaux

*I aquest dia els grans vaixells,
fugint del port que s'allunya,
senten la seva mola retinguda
per l'ànima dels bressols
llunyans.*

Notre amour – El nostre amor

Text d'Armand Silvestre

Notre amour est chose légère
Comme les parfums que le
vent
Prend aux cimes de la fougère
Pour qu'on les respire en
rêvant.
— Notre amour est chose
légère!

*El nostre amor és una cosa
lleugera
com els perfums que el vent
pren als cims de la falguera
perquè els respirem tot somniant.
—El nostre amor és una cosa
lleugera!*

Notre amour est chose
charmante,
Comme les chansons du
matin
Où nul regret ne se lamente,
Où vibre un espoir incertain.
— Notre amour est chose
charmante!

*El nostre amor és una cosa
encisadora,
com les cançons del matí,
on no es lamenta cap queixa,
on vibra una esperança incerta.
—El nostre amor és una cosa
encisadora!*

Notre amour est chose sacrée
Comme les mystères des bois
Où tressaille une âme ignorée,
Où les silences ont des voix.
— Notre amour est chose
sacrée!

*El nostre amor és una cosa
sagrada,
com els misteris del bosc,
on s'esgarrafa una ànima
ignorada,
on els silencis tenen veu.
—El nostre amor és una cosa
sagrada!*

Alberto Ginastera (1916-1983)

Cinco canciones populares argentinas

Text anònim

Chacarera

A mí me gustan las ñatas
y una ñata me ha tocado
ñato será el casamiento
y más ñato el resultado.
Cuando canto chacareras
me dan ganas de llorar
porque se me representa
Catamarca y Tuumán.

Triste

¡Ah!

Debajo de un limón verde
donde el agua no corria
entregué mi corazón
a quien no lo merecía.

¡Ah!

Triste es el día sin sol
triste es la noche sin luna
pero más triste es querer
sin esperanza ninguna.

¡Ah!

Zamba

Hasta las piedras del cerro
y las arenas del mar
me dicen que no te quiera
y no te puedo olvidar.
Si el corazón me has robado
el tuyo me lo has de dar
el que lleva cosa ajena
con lo suyo ha de pagar
¡Ay!

Arrorró

Arrorró mi nene,
arrorró mi sol,
arrorró pedazo
de mi corazón.
Este nene Lindo
se quiere dormir
y el pícaro sueño
no quiere venir.

Gato

El gato de mi casa
es muy gauchito
pero cuando lo bailan
zapateadito.

Guitarrita de pino
cuerdas de alambre.
Tanto quiero a las chicas,
digo, como a las grandes.

Esa moza que baila
mucho la quiero
pero no para hermana
que hermana tengo.

Que hermana tengo
sí, ponte al frente
aunque no sea tu dueño,
digo, me gusta verte.

Franz Schubert

Guarda, che bianca luna – Mira quina blanca lluna!

Text de Jacopo Vittorelli (1749-1835)

Guarda che bianca luna!
Guarda che notte azzurra!
Un'aura non susurra,
Nò, non tremola uno stel.

Mira quina blanca lluna!
Mira quina nit més blava!
Cap aura no murmura,
no tremola cap estel.

L'usignuoletto solo
Va dalla siepe all'orno,
E sospirando intorno
Chiami la sua fedel.

Només el rossinyol
va de la bardissa al freixe,
i sospirant al seu voltant,
crida la seva parella.

Ella ch' el sente oppena,
Vien di fronda in fronda,
E pare che gli dica,
Nò, non piangere: son qui.

Ella, així que el sent,
ja ve de branca en branca,
i sembla que li contesti:
no ploris, soc ací.

Che gemiti son questi!
Che dolci pianti Irene,
Tu mai non me sapesti
Rispondere così!

Quins sentiments més dolços,
Irene,
quines lamentacions són
aquestes?
Ah, mai vares saber
contestar-me així!

Nacht und Träume – Nit i somnis

Text de Matthäus von Collin (1779-1824)

Heil'ge Nacht, du sinkest
nieder;
Nieder wallen auch die
Träume,
Wie dein Mondlicht durch die
Räume,
Durch der Menschen stille
Brust.
Die belauschen sie mit Lust;
Rufen, wenn der Tag erwacht:
Kehre wieder, heil'ge Nacht!
Holde Träume, kehret wieder!

*Santa nit, quan tu arribes,
arriben també els somnis,
com el teu clar de lluna omple
les cambres,
omple també el pit tranquil dels
homes.
Ells t'espïen amb plaer,
i criden, quan es desperta el dia:
Torna, santa nit,
dolços somnis, torneu!*

Ständchen – Serenata

Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Leise flehen meine Lieder
Durch die Nacht zu Dir;
In den stillen Hain hernieder,
Liebchen, komm' zu mir!

*Volen blanament les meves
cançons
cap a tu, a través de la nit;
reuneix-te amb mi, estimada,
en aquell bosquet silenciós!*

Flüsternd schlanke Wipfel
rauschen
In des Mondes Licht;
Des Verräters feindlich
Lauschen
Fürchte, Holde, nicht.

*Murmuren els esvelts brancatges
a la llum de la lluna;
però no temis, estimada,
l'hostil aguait d'un traïdor.*

Hörst die Nachtigallen
schlagen?
Ach! sie flehen Dich,
Mit der Töne süssen Klagen
Flehen sie für mich.

*No sents cantar els rossinyols?
Ah!, et pregunten
amb les dolces tonades de les
seves queixes,
intercedeixen per mi.*

Sie verstehn des Busens
Sehnen,
Kennen Liebesschmerz,
Rühren mit den Silbertönen
Jedes weiche Herz.

*Comprenen els anhels del cor,
coneixen les penes d'amor,
i commouen amb les seves veus
argentines
tots els cors sensibles.*

Lass auch Dir die Brust
bewegen,
Liebchen, höre mich!
Bebend harr' ich Dir
entgegen!
Komm', beglücke mich!

*Deixa commoure també el teu
cor,
estimada! Escolta'm!
T'espero impacient!
Vine i fes-me feliç!*

Fischerweise – Cançó del pescador

Text de Franz Xaver von Schlehta (1796-1875)

Den Fischer fechten Sorgen
Und Gram und Leid nicht an;
Er löst am frühen Morgen
Mit leichtem Sinn den Kahn.

*Al pescador no l'inquieten
preocupacions, penes ni enuigs;
de bon matí deslliga
la barca amb bon humor.*

Da lagert rings noch Friede
Auf Wald und Flur und Bach,
Er ruft mit seinem Liede
Die gold'ne Sonne wach.

*La pau regna encara al seu
voltant,
als boscos, als camps i als rierols,
i amb les seves cançons
desperta al sol daurat.*

Er singt zu seinem Werke
Aus voller frischer Brust,
Die Arbeit gibt ihm Stärke,
Die Stärke Lebenslust.

*Canta mentre treballa
amb el cor ple i despreocupat,
el treball li dóna forces,
i les forces, alegria de viure!*

Bald wird ein bunt'
Gewimmel
In allen Tiefen laut
Und plätschert durch den
Himmel,
Der sich im Wasser baut.

*Aviat una acolorida
bellugadissa
es deixa sentir a la fondària
i xipolleja a través del cel
que es reflexa damunt l'aigua.*

Doch wer ein Netz will
stellen,
Braucht Augen klar und gut,
Muss heiter gleich den Wellen
Und frei sein wie die Flut.

*Però el que vol llançar l'ham
necessita bons ulls i clars,
ha de ser alegre com les ones,
i lliure com els corrents.*

Dort angelt auf der Brücke
Die Hirtin, Schlauer Wicht,
Gib auf nur deiner Tücke,
Den Fisch betrügst du nicht!

*Allà sobre el pont està pescant
la pastora... astuta criatura,
abandona la teva malícia,
no enganyaràs aquest peix!*

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Cuba dentro de un piano

Text de Rafael Alberti (1902-1999)

Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa por sombrero
y el humo de los barcos aún era humo de habanero.

Mulata vuelta bajera...

Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
y un lorito al piano quería hacer de tenor.

Dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.

Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.

La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios del Puerto.

(Ya no brilla la Perla azul del mar de las Antillas.

Ya se apagó, se nos ha muerto.)

Me encontré con la bella Trinidad...

Cuba se había perdido y ahora era verdad.

Era verdad, no era mentira.

Un cañonero huido llegó cantándolo en guajiras.

La Habana ya se perdió.

Tuvo la culpa el dinero...

Calló, cayó el cañonero.

Pero después, pero ¡ah! Después...

fue cuando al SÍ lo hicieron YES.

Punto de habanera

Text de Nèstor Luján (1922-1995)

La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.

¡Qué blanco!

¡Hola! Crespón de tu espuma;

¡Marineros, contempladla!

Va mojadita de lunas

que le hacen su piel mulata;

Niña no te quejes,

tan solo por esta tarde.

Quisiera mandar al agua

que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda.
Tu cuerpo encierra esta tarde
rumor de abrirse de dalia.

Niña no te quejes,
tu cuerpo de fruta está
dormido en fresco brocado.

Tu cintura vibra fina
con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre
a limonal y naranjo.

Los marineros te miran
y se te quedan mirando.

La niña criolla pasa con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

Chévere

Text de Nicolás Guillén (1902-1989)

Chévere del navajazo,
se vuelve él mismo navaja:
pica tajadas de luna,
mas la luna se le acaba;
pica tajadas de sombra,
mas la sombra se le acaba;
pica tajadas de canto,
mas el canto se le acaba;
y entonces pica que pica
carne de su negra mala.

Canción de cuna para dormir a un negrito

Text d'Ildefonso Pereda Valdés (1899-1996)

Ninghe, ninghe, ninghe,
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.

Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.

Cierra los ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!

Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un 'groom'.

Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.

Canto negro

Text de Nicolás Guillén

¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.

Mamatomba,
serembé cuserembá,

El negro canta y se ajuma.
el negro se ajuma y canta.
el negro canta y se va.

Acuemem e serembó
aé,
yambó
aé.

Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro, caramba,
caramba, que el negro tumba,
¡Yambá, yambó, yambambé!

Ferran Obradors (1897-1945) *de Canciones clásicas españolas*

Coplas de Curro Dulce, vol.1 núm 7

Text anònim

Chiquitita la novia,
chiquitito el novio,
chiquitita la sala,
y el dormitorio.
Por eso yo quiero
chiquitita la cama
y el mosquitero.

El molondrón, vol. 4 núm. 2

Text anònim

Desde que vino la moda,
que sí, que no, que ¡ay!
de los pañuelitos blancos
me parecen los mocitos
que sí, que no, que ¡ay!
palomitas en el campo.

Molinero, molinero
a la hora de maquilar
ten cuidado que la rueda
no se te vaya a escapar
y te vaya a ti a coger
molinero, molinero, al moler.

Molondrón, molondrón, molondrero.

Fui a pedir las marzas
en cá el molinero
y perdí las sayas
y perdí el pañuelo
y perdí otra cosa
que ara no recuerdo.

Molondrón, molondrón, molondrero.

Toditos los molineros
que sí, que no, que ¡ay!
cuando salen del molino
parece que van diciendo
que sí, que no, que ¡ay!
de la piedra sale el trigo.

Molinero, molinero
A la hora de maquilar...

Molondrón, molondrón, molondrero.

Por hablar de nochi
con el molinero
ce pegó mi padri
mi madri y mi agüelo.

Y hay que ver la cara
que tié el molinero
y hay que ver las coses
que me dió mi agüelo.

Molondrón, molondrón, molondrero

Polo del contrabandista, vol. 3 núm. 5

Text de Manuel García (1775-1832)

Yo soy el contrabandista,
y campo por mi respeto.
A todos los desafío,
pues a nadie tengo miedo.
¡Ay! ¡Jaleo muchacha!
¡Quién me compra
algún hilo negro!
Mi caballo esta cansado. ¡Ay!,
y yo me marchó corriendo.
¡Ay! Que viene la ronda
y se movió el tiroteo.
¡Ay! Caballito mío,
caballo mío ligero.
¡Ay! ¡Jaleo que nos cogen!
¡Ay! ¡Sácame de este aprieto!
¡Ay! ¡Jaleo muchacha! ¡Ay!
¡Quién me merca
algún hilo negro!

Del cabello más sutil, vol. 1 núm. 6

Text anònim

Del cabello más sutil
que tienes en tu trenzado
he de hacer una cadena
para traerte a mi lado.
Una alcarraza en tu casa,
chiquilla, quisiera ser,
para besarte en la boca,
cuando fueras a beber.

El vito, vol. 3 núm. 6

Text anònim

Una vieja vale un real
y una muchacha dos cuartos,
pero como soy tan pobre
me voy a lo más barato.
Con el vito, vito, vito,
con el vito, vito, va.
No me haga usté cosquillas,
que me pongo colorá.

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dilluns, 26.02.24 – 19.30 h

Petit Palau

Cant espiritual, 125è aniversari de la mort de
Ricard Lamote de Grignon

Sílvia Bel, *actriu*

David Alegret, *tenor*

Rubén Fernández Aguirre, *piano*

R. Lamote de Grignon:

Siete cancioncillas en estilo popular i Serranilla

J. Lamote de Grignon:

Del cicle *Les violetes*: “Larilà”, “Cap al tard”, “Les aranyes” i “És juny”

M. Ortega:

La gesta dels estels, segona sèrie (estrena absoluta)

R. Lamote de Grignon:

Tot l'enyor de demà, *Nadal*, *Malenconia*, *Per una flor de romaní*, *Cançó del capvespre*, *Cançó de la Francisqueta*, *Cant espiritual*

Preu: 15 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Gubert – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

